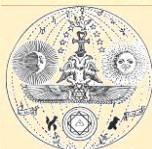

Ο Μύθος του Οσίριδος έξω από το χώρο και το χρόνο

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Ο μύθος του Οσίριδος είναι ίσως ο αρχαιότερος της Δυτικής Παράδοσης¹, ο μακροβιότερος που άντεξε στις επιθέσεις της ονομαζόμενης «προόδου». Η μυητική επικαιρότητά του παραμένει άθικτη, επαναλαμβάνοντας συνεχώς, με τη δύναμη του συμβολισμού του, το ανθρώπινο δράμα που πεθαίνει στο επίπεδο της ύλης για να αναδυθεί νικητής, μετά την υπέρβαση των τρομερών δοκιμασιών, σε εκείνο του πνεύματος, επιβεβαιώνοντας τις αιώνιες αξίες του πεδίου του Όντος. Η επιστροφή στην πηγή, μετά από το πέρασμα διαμέσου των γεννήσεων, αντιπροσωπεύει την επανάκτηση του βασιλείου του χαμένου παραδείσου, της ανώτερης ταυτότητας, την τελική συνειδητοποίηση ότι όλοι είμαστε παιδιά του Θεού!

Στο Οσιρικό Τυπικό που χρησιμοποιείται από τον Τύπο μας στο «Μέσο Δώμα» (Δώμα του τρίτου βαθμού), τονίζεται η πτώση και η απώλεια της πνευματικής ρώμης και της επανάκτησης του ρόλου του σπορέα και του γονιμοποιού, ως ιδιότητα του Διδασκάλου. Ο μουσόμενος δίδει μάχη για να νικήσει τι προσωπικές του συνθήκες, τα προσωπικά του όρια, ελαττώματα και πάθη που συνθέτουν την βέβηλη προσωπικότητά του, συσσωρευμένα εξ αιτίας της πτώσης κατά τη διάρκεια των γενεών. Μερικά από τα πρόσωπα του μύθου, όπως ο Σεθ και η Ίσις, είναι ζωντανοί και μαζί με τον Όσιρι συγκεντρώνουν τα μέρη και τις λειτουργίες στο γενικό κάδρο του μύθου και του Τύπου. Ανατρέχοντας το μύθο, ας θυμηθούμε ότι ο Σεθ αντιπροσωπεύει, όπως και ο Ιούδας για τον Χριστό, το απαραίτητο στοιχείο για την ίδια την ιστορία, προδίδει τον Όσιρι, προσκαλώντας τον σε ένα γεύμα, όπου και τον παρασύρει στην σαρκοφάγο, που είναι φτιαγμένη στα τέλεια μέτρα του, εν αγνοία του. Πολλοί όμορφοι λίθοι, θα γίνουν δικοί του εάν καταφέρει να γεμίσει με το σώμα του τη σαρκοφάγο. Ο Όσιρις μπαίνει, και η σαρκοφάγος κλείνει και πετιέται στα νερά του Νείλου. Η Ίσις η σύζυγός του, τον αναζητά και μόλις τον βρεί, γεννά με μαγικά μέσα τον Ώρο, ο οποίος θα ενώσει το βασίλειο του άνω με το κάτω, υποχρεώνοντας τον Σεθ να επιστρέψει στα περιθώρια του θρόνου που άρπαξε. Στο βιβλίο του Πλουτάρχου «Περί Ίσιδος και Οσίριδος» ακολουθεί στο πρώτο αυτό μέρος, μία άλλη απόπειρα του Σεθ, ο οποίος διαμελίζει τον Όσιρι σε 14 τεμάχια και τα πετά στα νερά του Νείλου. Η Ίσις βρίσκει τα 13 από αυτά, εκτός από το 14^ο που είναι ο φαλλός, τον οποίο ο μύθος θέλει να έχει φαγωθεί από τον οξύρυγχο. Η Ίσις, κάτω από τους ήχους του μαγικού σείστρου, ίσταται πάνω από τον Όσιρι και γεννά τον Ώρο.

¹ **Σ.Τ.Μ.** : Υπάρχει πλήρης στο «Περί Ίσιδος και Οσίριδος» του Πλουτάρχου, και είναι γραμμένος στην Μεγάλη Πυραμίδα της Αιγύπτου. Σε αυτόν τον μύθο βασίζεται η μύηση στον βαθμό του «Διδασκάλου της Τέχνης» (3^ο) του Σεβάσμιου Τύπου μας. Η αντίστοιχη μύηση στον βαθμό της Αιγυπτίας Διδασκάλισσας (3^ο) πραγματοποιείται με το 2^ο μέρος του μύθου.

Το πρώτο μέρος μας δείχνει ότι ο άνθρωπος βρίσκεται σε πτώση διότι έχασε την πνευματική του ρώμη, αποδεχόμενος με την ελεύθερη βούλησή του, να υποταχθεί στο κατώτερο μέρος του, με το να δεχθεί να μπει στην σαρκοφάγο για να κερδίσει το «επιθυμητό βραβείο» των όμορφων λίθων. Μας δείχνει επίσης, την συνειδητοποίηση από μέρους του, ότι για να αναγεννηθεί πρέπει να αποδεχθεί την θετική πλευρά του θανάτου, ο οποίος όμως μας φέρνει πιο κοντά στον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων.

Ο Όσιρις είναι και το Ανκχ, το αθάνατο Πνεύμα που δεν μπορεί να εκλείψει, το Αλεφ, το Πνεύμα, η Ίβις, που καταλήγει να κρυφτεί προσωρινά στην Ίσιδα που αντιπροσωπεύει την Ψυχή, το «Βα», το διπλό του Οσίριδος, και καταλήγει στο τέρμα του ταξιδιού της που την βρίσκει να συλλέγει τα 13 τεμάχια του Οσίριδος, πλην του φαλλού. Η Ίσις επιστρέφει στον Όσιρι την πνοή της ζωής, τον φαλλό που αλλάζει και από υλικό στοιχείο γίνεται ένα στοιχείο πνευματικής ανάστασης. Αυτή η διπλή ιδιότητα είναι η βάση των μυστηρίων της Αρχαίας Αιγύπτου. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, πάντοτε, πλην ελαχίστων περιπτώσεων, έθαβαν τους νεκρούς και δεν τους έκαιγαν. Αυτό, προκειμένου να δώσουν χρόνο στο Ανκχ να χωρισθεί σταδιακά από άλλα κατώτερα σώματα. Εάν η φύση θέλει εννέα μήνες για να δημιουργήσει και να φέρει στο φως έναν άνθρωπο, ένας ανάλογος χρόνος συμβολικά, είναι απαραίτητος για να αποσυνθεθεί στα εξ ων συνετέθη.

ANKX

ΑΛΕΦ

ΙΒΙΣ

Το ταξίδι του Οσίριδος, είναι μία μυητική αλληγορία του ταξιδιού του Ηλίου ως ισοδύναμου του αθάνατου πνεύματος του ανθρώπου που πρώτα κατέρχεται στη Δύση του κόσμου, στον κόσμο του σκότους, και μετά ανασταίνεται, στο φως της αιώνιας ημέρας, στο Φως της Αλήθειας και της Δικαιοσύνης. Ο μυητικός θάνατος γίνεται έτσι Γνώση της κατώτερης φύσης μας, η οποία θα πρέπει να νικηθεί και να μετασχηματισθεί. Είναι η αφύπνιση της αδιόρατης θείας προσωπικότητάς μας, κάτω από τη μορφή της άυλης σπίθας των καρδιών μας. Έτσι θα καταστεί σαφής ο 12^{ος} στίχος του Ρουμπινένιου Πίνακα² που λέει: «Ο Όσιρις είναι ένα θεός μαύρος». Αυτό μοιάζει με τον επονομαζόμενο Ήλιο του μεσονυκτίου. Οι συμβολισμοί της Ίσιδας και όχι μόνον συντηρούν πάντοτε το μυστικό που μας επιτρέπει να μετασχηματίσουμε τον ακατέργαστο λίθο σε κυβικό με αιχμή, σε εκείνη τη Σοφία που φυλάσσεται στην Μεγάλη Πυραμίδα του Σεβασμίου Τύπου μας, διαμέσου της εμπειρίας των μυήσεων διαμέσου των βαθμών.

6/2018

² **Σ.Τ.Μ.** : Ρουμπινένιος Πίνακας. Αγνώστου συγγραφέα. Δόθηκε στην ανθρωπότητα από τον Gastone Ventura, Μεγάλο Ιεροφάντη του Τύπου μας 1966-1981. Αποτελεί ένα κείμενο που θεωρείται το αντίστροφο του Σμαράγδινου Πίνακα.